

Kázání 25.5.2014

J 16, 16-23a:

Jan 16:16 Zanedlouho mě již nespatříte a zanedlouho mě opět uzříte."

17 Někteří z jeho učedníků si mezi sebou řekli: "Co znamenají slova `zanedlouho mě nespatříte a zanedlouho mě opět uzříte´ a `odcházím k Otci´?"

18 Říkali: "Co znamená ono: zanedlouho? Nevíme, o čem mluví."

19 Ježíš poznal, že se ho chtějí otázat, a řekl jim: "Dohadujete se mezi sebou o tom, že jsem řekl: Zanedlouho mě nespatříte a zanedlouho mě opět uzříte?"

20 Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; vy se budete rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost.

21 Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk.

22 I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme.

23 V onen den se mě nebudete již na nic ptát.

Jan 16, 33b: „*Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.*“

Drazí bratři a sestry,

Možná vás také napadlo, proč v období, kdy nám ještě v srdcích doznívá velikonoční „haleluja“, když jsme ještě plní radosti ze zmrtevýchvstání našeho Pána, k nám zaznívají tato smutná slova. Několikrát se opakuje slovo zármutek, ale slyšíme tady také o pláči, naříkání a soužení... Nemělo se to číst raději v předvelikonočním čase? Nevím jak vy, ale mě se zdá, že náš život se neodvíjí přesně podle církevního kalendáře. Může jej samozřejmě ovlivnit, ale nemoc se do kalendáře moc nedívá, počasí jej také nerespektuje a naši přátelé, či spíše nepřátelé už vůbec ne. Jinými slovy, do těžkých situací se můžeme dostat stejně tak v pátek, jako ve svátek.

Někdy je to možná jakoby schválně – když jsme v pohodě, když se zdá, že je všechno jak má být, najednou se to pokazí...

Pronásledování dnešní církve má u nás jinou podobu, než v Pákistánu nebo v Číně.

Nás už státní bezpečnost nevyslýchá, nikdo není pro víru ve vězení, ale pronásledování existuje, a možná ještě v rafinovanější formě, než v době totality. Satan, ten otec lži, neustal ve své vynalézavosti. Všimněte si, jak se za posledních deset – patnáct let posunula kritéria hříchu. To, co bylo kdysi zakázáno, dnes je nejenom dovoleno, ale dokonce je to v módě. Hřích se už nenazývá hříchem, ale chybou. Hollywood si z hříchu i ze samotného ďábla dělá legraci. Mnohé filmy zlehčují zlo v době, kdy je na vzestupu.

Je to jakoby se malomocenství říkalo kosmetická vada. Jenomže i kdybychom malomocenství nazvali ještě květnatěji, na jeho důsledek to nic nezmění. Každý hřích je takové malomocenství a stejně, jako tato hrozná nemoc ničí tělo, tak hřích ničí

duši. A my, aniž to domýšlíme do důsledků, jsme denně vystaveni této hrozbě. Podlehne-li tomuto tlaku, přijdeme o pokoj a radost v Duchu svatém. Když se vzepřeme, vystavíme se pohrdání okolí, přátelé se nám budou vysmívat a dokonce se od nás mohou odvrátit i ti nejbližší. A právě v těchto situacích za námi přichází náš Pán se slovy: „... **vzchopte se, já jsem přemohl svět.**“ (v. 33b) „**I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme.**“ (v. 22)

Jindy se nám může zdát, že naše trápení je nezasloužené. Často slyšíme od skeptiků: „Proč Bůh nechává ty bezbožníky dělat tolik zla? Můj soused si postavil vilu za patnáct miliónů a každý rok má nové luxusní auto. Všichni ví, že krade, ale spravedlnost je na něho krátká.“ Anebo: „Kdyby byl Pán Bůh, nebyl by dopustil, aby tak dobrý člověk tragicky zahynul.“ „Kdyby byl Bůh, nenechal by moje dítě umřít.“ Atd.

Ano, často se dobrým lidem stávají zlé věci. Všichni, kdo hodnotí tyhle věci jenom z toho lidského hlediska, z hlediska pozemského života, budou mít podobné otázky. Pokud žijeme s Ježíšem, budeme se na stejné věci dívat úplně jiným způsobem.:

1. Především si uvědomujeme, že lidská spravedlnost, byť by nebyla úplatná, je jenom pokus o spravedlnost. Jenom Bůh zná příčiny, pohnutky, motivaci i důsledky každého činu a jenom On je v konečném důsledku ohodnotí absolutně správně a spravedlivě.
2. Utrpení v životě křesťana má svůj hluboký smysl. Pán Ježíš říká, že: „*Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.*“ (Matouš 7,14)

Kdybychom šli po cestě, která je pohodlná, nikde žádný kamínek, žádné trní, bylo by to hodně podezřelé, a spíš by to naznačovalo, že jsme nenápadně sešli z úzké cesty na širokou.

Opak toho, co nám předpověděl Pán Ježíš, slyšíme často z úst zvěstovatelů jiného evangelia, evangelia blahobytu: "Uvěř v Pána Ježíše a všechno bude super! Bůh chce, abys byl zdravý, byl bohatý a měl se dobře. Nemoc je od ďábla a Boží děti nemohou být nemocné." Apod.

Ano, mnoho nemocí je následkem hříchu, mnoho zlého je od satana, ale to neznamená, že se to všemohoucímu Bohu vymklo z rukou.

Chci vám povědět, milí bratři a sestry, že sama tomu nerozumím a nikdy bych si netroufla klasifikovat jednotlivé události života jednotlivců či národů. Jsem daleká od toho, abych posuzovala co z toho zlého je od satana a co Boží dopuštění. Vím však jedno: „*Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil činy ďáblů.*“ (1 Janův 3,8) A také: „*Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.*“ (Římanům 8,28)

Přečtený verš z Janova evangelia, stejně jako celá kapitola a celé evangelium, nemluví jenom o problémech, o trápení a soužení, ale zároveň nás povzbuzuje. „**Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.**“

Určitě máte mnoho zážitků, kdy vás Boží slovo povzbudilo. Před časem mi jeden můj známý vyprávěl, jak právě tato část evangelia zasáhla jednu těžce zkoušenou sestru. Bylo to v době hluboké totality. Jeden mladý farář, protože byl trnem v oku státní bezpečnosti, nedostal souhlas ve své církvi a protože měl manželku ze Slovenska, přestěhovali se k nim. Oba se zapojili do sborové práce. Věnovali se dětem, mládeží, zakládali skupinky po domech, navštěvovali nemocné, prostě rozhýbali to tam. Brzy se jim narodil syn, kterému dali jméno Marek. Když mu byly asi čtyři měsíce, jeli navštívit jeho rodiče. Cestou havarovali. On byl mrtvý na místě, chlapeček umřel ještě týž den. Ona byla těžce zraněna, ale přežila to. Teď už nechám vyprávět samotného přímého účastníka:

„Druhý den za mnou přišla manželka dirigenta našeho pěveckého sboru, který byl něco jako můj duchovní otec a dost razantně mi řekla, že ji Pán položil na srdce, že máme spolu jít navštívit tuto mladou vdovu. trochu jsem se bránil, že jí moc neznám, ale ona tolik naléhala, že jsem nakonec souhlasil.

Když jsme za několik hodin mluvili s primářem úrazového oddělení, zeptal se nás, co jsme k ní, myslel tím příbuzenský vztah. Řekl jsem mu, že její manžel byl náš farář a že... , ani nás nenechal domluvit a hned se zeptal, jestli jsme ochotni oznámit jí, že ani její dítě rovněž umřelo. „Vy jste jí to neřekli?“ , zeptal jsem se udiveně. „Ne, my nemáme odvahu“ , odpověděl zrezignovaně.

Náhle jsem si uvědomil: „Když my, věřící lidí, bychom neměli odvahu, kdo jiný by jí potom měl mít?“ – a hned jsem mu řekl, že ano.

Dali nám bílé pláště a řekli nám, ať na chvíli počkáme, že jí ještě udělají jedno vyšetření, aby zjistili, jak je na tom nervově.

Postavili nás do dvojitých dveří, aby nás neviděla, ale když jsme ji zahlédli, když jí pak vedli, jak vypadá, moje odvaha byla najednou pryč. Bezmyšlenkovitě jsem sáhl po Bibli a jako že to nedělávám, modlil jsem se, aby mi Pán dal vhodné slovo, kterým bychom jí mohli povzbudit. Otevřel jsme svůj kapesní Nový zákon a oči mi padly na verše z evangelia sv. Jana: *„I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme. V onen den se mě už nebudete na nic ptát.“* (J 16, 22-23)

Nemohl jsem tomu uvěřit. Četl jsem tato slova pořád dokola a říkal jsem si, že bych ani s biblickou konkordancí lepší nenašel.

Když nás vedli k jejímu lůžku a ona nás poznala, začala hlasitě naříkat a volat: „Proč? Proč? Proč?“ Tam nebylo místo na lidská slova. Ukázal jsem ji Bibli a řekl jsem jí, aby alespoň na chvíličku počkala, že jí chci něco přečíst. Utichla a poslouchala: *„I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme. V onen den se mě už nebudete na nic ptát.“*

Na její oteklé a krví podlité tváři se najednou rozlil zvláštní pokoj a neopustil ji ani když jsem jí šetrně sděloval, že si Pán vzal k sobě i malého Marečka.“

Bratři a sestry, Boží slovo má větší moc, než úctyhodné vzdělání lékařů. Boží slovo má větší moc, než všechno na světě. Boží slovo má větší moc, než celý vesmír, protože „*Nebe a země pominou, ale má slova nepominou.*“ – říká Pán Ježíš. (Matouš 24,35) Nevěřme módním výstřelkům, nevěřme dobovým náladám, nevěřme pesimistickým náladám, nevěřme ani nevěrným křesťanům, kteří Boží slovo relativizují. Věřme Bohu a Jeho slovu a obstojíme v každé zkoušce, protože žádnou z nich nemusíme podstupovat sami, protože Pán Ježíš nás ujišťuje: „... já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ Amen.

Modleme se:

Nebeský Otče, děkujeme Ti, že Ty nejenom víš o našem utrpení, našich nemocech a nejrůznějších problémech, ale pomáháš nám je nést. Děkujeme Ti, že k nám zvláštním způsobem přicházíš ve svém Slově, na modlitbě, ve Večeři Páně a proměňuješ náš zármutek v radost. Pomoz nám důvěřovat Ti vždycky a za každých okolností, protože Ty jediný jsi naší nadějí. Prosíme Tě o to ve jménu naše Pána a Spasitele Ježíše Krista, Amen.

Liptál 25.5.2014

Mária Jenčová